

Předběžná otázka

Musí být čl. 5 odst. 5 směrnice 2008/104/ES⁽¹⁾ ze dne 19. listopadu 2008 vykládán v tom smyslu, že brání použití legislativního nařízení č. 276/2003 ve znění nařízení vlády s mocí zákona č. 34/2014, které: a) nestanoví omezení opakujících se přidělení téhož zaměstnance ke stejnému uživateli; b) nepodřizuje zákonost využití přidělení zaměstnanců na dobu určitou uvedením technických důvodů nebo důvodů zohledňujících požadavky související s výrobou, organizací nebo nahrazováním zaměstnanců, pro které je třeba toto přidělení využít; c) nestanoví požadavek dočasné výrobní potřeby uživatele jako podmínku zákonitosti pro využití této formy pracovní smlouvy?

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/104/ES ze dne 19. listopadu 2008 o agenturním zaměstnávání (Úř. věst. 2008, L 327, s. 9).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Consiglio di Stato (Itálie) dne 5. listopadu 2018 – OC a další v. Banca d'Italia a další

(Věc C-686/18)

(2019/C 35/13)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Consiglio di Stato

Účastníci původního řízení

Žalobci: OC a další, Adusbef, Federconsumatori, PB a další, QA a další

Žalovaní: Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'economia e delle finanze

Předběžné otázky

- 1) Brání článek 29 nařízení (EU) č. 575/2013 [o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky]⁽¹⁾, článek 10 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 241/2014⁽²⁾, články 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie, rovněž s odkazem na čl. 6 odst. 4 nařízení (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013⁽³⁾, takové vnitrostátní právní úpravě, jako je vnitrostátní právní úprava zavedená článkem 1 nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 přeměněného se změnami zákonem č. 33/2015 (a nyní také čl. 1 odst. 15 legislativního nařízení č. 72/2015, který nahradil čl. 28 odst. 2b [konsolidovaného znění bankovního zákona], který v zásadě přejímá znění čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 ve znění pozdějších změn, které nejsou pro účely této věci relevantní), která stanoví prahovou hodnotu aktiv, při jejímž překročení je družstevní banka povinna přeměnit se na akciovou společnost, přičemž tento limit stanoví ve výši 8 miliard aktiv? Brání výše uvedená unijní ustanovení takové vnitrostátní právní úpravě, která v případě přeměny družstevní banky na akciovou společnost umožňuje instituci odložit nebo omezit, a to i na neomezenou dobu, náhradu za akcie vystupujícího akcionáře?
- 2) Brání články 3 a 63 a násl. SFEU v oblasti hospodářské soutěže na vnitřním trhu a volného pohybu kapitálu takové vnitrostátní právní úpravě, jako je vnitrostátní právní úprava zavedená článkem 1 nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 přeměněného se změnami zákonem č. 33/2015, která omezuje výkon bankovní činnosti ve družstevní formě do určitého limitu aktiv, přičemž v případě překročení tohoto limitu ukládá instituci povinnost přeměnit se na akciovou společnost?
- 3) Brání články 107 a násl. SFEU v oblasti státní podpory takové vnitrostátní právní úpravě, jako je vnitrostátní právní úprava zavedená článkem 1 nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 přeměněného se změnami zákonem č. 33/2015 (a nyní také čl. 1 odst. 15 legislativního nařízení č. 72/2015, který nahradil čl. 28 odst. 2b [konsolidovaného znění bankovního zákona], který v zásadě přejímá znění čl. 1 odst. 1 písm. a) nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 ve znění pozdějších změn, které nejsou pro účely této věci relevantní), která v případě překročení určité prahové hodnoty aktiv (stanovené na 8 miliard) ukládá povinnost přeměny družstevní banky na akciovou společnost, přičemž v případě vystoupení akcionáře stanoví za účelem zabránění možné likvidace přeměněné banky omezení náhrad za jeho akcie?

- 4) Brání článek 29 nařízení (EU) č. 575/2013 ve spojení s článkem 10 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 241/2014 takové vnitrostátní právní úpravě, jako je vnitrostátní právní úprava zavedená článkem 1 nařízení vlády s mocí zákona č. 3/2015 přeměněného se změnami zákonem č. 33/2015, tak jak ji vyložil Corte costituzionale (Ústavní soud) v rozsudku č. 99/2018, která družstevní bance umožňuje na neomezenou dobu odložit splacení náhrady a zcela nebo částečně omezit výši částky?
- 5) Dojde-li Soudní dvůr při výkladu k závěru, že výklad navržený účastníky řízení je slučitelný s unijní právní úpravou, je Soudní dvůr požádán o to, aby posoudil platnost článku 10 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 241/2014 ve světle článku 16 a článku 17 Listiny základních práv Evropské unie (který stanoví: „každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu“) a také ve světle čl. 52 odst. 3 této Listiny (který stanoví: „[p]okud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu“) a judikatury ESLP týkající se článku 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP?

- ⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 2013, s. 1).
- ⁽²⁾ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 241/2014 ze dne 7. ledna 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013, pokud jde o regulační technické normy pro kapitálové požadavky na instituce (Úř. věst. L 74, 2014, s. 8).
- ⁽³⁾ Nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se Evropské centrální bance svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. L 287, 2013, s. 63).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Belgie) dne 14. listopadu 2018 – X v. Belgische Staat

(Věc C-706/18)

(2019/C 35/14)

Jednací jazyk: nizozemština

Předkládající soud

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: X

Žalovaný: Belgische Staat

Předběžná otázka

Brání směrnice 2003/86/ES ⁽¹⁾ – s ohledem na čl. 3 odst. 5, jakož i její cíl, kterým je stanovení podmínek pro výkon práva na sloučení rodiny – vnitrostátní právní úpravě, podle níž je čl. 5 odst. 4 této směrnice vykládán v tom smyslu, že nerozhodnou-li vnitrostátní orgány v předepsané lhůtě, jsou povinny udělit dotčené osobě povolení k pobytu z úřední povinnosti, aniž je předtím zjištěno, zda dotčená osoba skutečně splňuje podmínky pro pobyt v Belgii podle unijního práva?

⁽¹⁾ Směrnice Rady ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (Úř. věst. L 251, 2003, s. 12).